

ΛΕΥΚΕΣ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τετροίψηλες, βουβές, σεμνές, θλιμμένες,
τῆ μαύρη λιτανεία τους σταματήσαν
μέσα στὴ νύχτα. Ἀπόμακροα κοιτάζουν
τὰ διάφορα ἄστρα.

Νυφάδες ξωτικές χαροκαμένες,
κορφές οκυφτές, χέρια γυμνά ἀπλωμένα,
νοσταλγική μιὰ δέηση πρὸς τὴ δύση
ὄλ' ἢ ὑπαρξή τους.

Μέρες πολλές τις ἔδειρε ἡ μαρία
τοῦ μελτεμιοῦ. Καὶ τώρα στὴ γαλήνη,
στὴ στάση πού ὁ δαρμὸς τις ἔχει ἀφήσει
ἐγκαρτεροῦνε.

Τὰχα ἡ θύμηση δὲν τις ξεγελάει
τῶν ὠραίων ἠλιόχαρων ὠρῶνε,
πὺν, ἀσημιές, λυγερές, χλωρομαλλοῦσες,
σὲ μιὰ πρὸς τὰ ὕψη

τρεμουλιάρικη ἀνάταση, ὄλη ἀφήναν
τὴ χαρὰ τοῦ φωτὸς νὰ τις ποτίζει
— ὦ σείσματα καὶ θροῖσματα καὶ φέγγη —
βαθιὰ ὡς τις ρίζες—;

Μάταια δὲν πλάθουν ὄνειρα. Δοσμένες
σιῶν χρυσῶν περασμένων τῆ λατρεία,
δίχτια πλάνης δὲν δέχονται νὰ πλέξουν
μὲ τὰ ξεσκλίδια

τά ἱερὰ, τὰ λαμπρὰ τῆς εὐτυχίας.
Καὶ τώρα, πὺν τῶχρὸ, μισὸ φεγγάρι
μὲ ξεγελιάστρα γλύκα θὰ γλιστροῖσει
ἀνάμεσά τους,

οὔτε πὺν θὰ σαλέψουνε τὰ χέρια,
τὰ εὐγενικὰ σκελεθρωμένα χέρια,
νὰ τὸ κρατήσουν γιὰ φτώχια κι ἀνάξια
παρηγορία.